

Sygn. akt V CSK 211/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa W. H.

przeciwko L. H.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 listopada 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 8 grudnia 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 8 grudnia 2015 r. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej oraz na istnienie potrzeby wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, jako jej podstawę wskazując sposób rozumienia pojęcia rażącej niewdzięczności na gruncie art. 898 § 1 k.p.c.

Po pierwsze, jak zostało wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego - oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących

w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie występuje także przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Kryterium rażącej niewdzięczności, stanowiące podstawę odwołania darowizny, ze swojej istoty ma charakter nieostry, wymagając dookreślenia na gruncie okoliczności konkretnej sprawy. Dotyczy to także pytania o konieczność skierowania zachowań, ocenianych jako rażąca niewdzięczność, bezpośrednio wobec darczyńcy. Orzecznictwo Sądu Najwyższego, obszernie powołane w skardze kasacyjnej, pozostawia w tym zakresie znaczny margines uznania sądom rozpoznającym poszczególne sprawy. Z tego powodu, wyjaśnienie tej kwestii przez Sąd Najwyższy mogłoby posłużyć jedynie do rozstrzygnięcia konkretnego sporu, nie mając istotnego znaczenia dla oceny innych przypadków, z których każdy powinien być rozpatrywany z osobna. Skarga kasacyjna nie mogłaby tym samym odegrać swojej publicznej roli, wykraczającej poza ramy konkretnej sprawy, która ma w jej wypadku - jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia - znaczenie pierwszoplanowe.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Ze względu na szczególne okoliczności sprawy Sąd Najwyższy odstąpił na podstawie art. 102 k.p.c. od zasądzania kosztów postępowania kasacyjnego od powódki na rzecz pozwanej.